

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Česká pošta, s.p.**, se sídlem Politických vězňů 909/4, Praha 1, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 4. 2015, č. j. 4513/2015-900000-304.1,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo změněno rozhodnutí Celního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 28. 11. 2014, č. j. 153862-7/2014-530000-11. Tímto rozhodnutím bylo žalobci vyměřeno dovozní clo ve výši 1 671 Kč a daň z přidané hodnoty ve výši 12 043,50 Kč, tedy celní dluh v úhrnné výši 13 714,50 Kč, a to z konkrétního (v rozhodnutí

specifikovaného) zboží, propuštěného dne 13. 8. 2014 zjednodušeným postupem do režimu s podmíněným osvobozením – režimu vnějšího tranzitu Společenství dle tranzitního dokladu T1 ev. č. ... (dále jen „tranzitní doklad T1“) fyzické osobě, podnikateli J. Z., s dodáním zboží celnímu úřadu určení - Celnímu úřadu Praha Ruzyně, jemuž toto zboží nebylo řádně a včas dodáno.

I. Vymezení věci

(včetně rekapitulace průběhu předchozího řízení)

Dne 13. 8. 2014 bylo celním úřadem do režimu s podmíněným osvobozením (konkrétně do režimu vnějšího tranzitu Společenství) tranzitním dokladem T1 propuštěno zboží: „*Výrobky z mědi pro výčepní zařízení – propojky*“, v počtu 1 000 ks, blíže specifikované na faktuře č. FV/2/08/2014/SPTK, vystavené dne 7. 8. 2014 společností UBC Logistika Trans Sp. z o.o., se sídlem Bierutowska 57/59, Wrocław, Polsko, a to na celkovou částku 2 028 EUR. Celním úřadem určení byl stanoven Celní úřad Praha Ruzyně; hlavním povinným byla v dané tranzitní operaci dle údajů uvedených v kolonce 50 tranzitního dokladu T1 fyzická osoba, podnikatel J. Z., místem podnikání Štolcova 799/56, Brno; a příjemcem zboží byla dle kolonky 8 tranzitního dokladu T1 určena společnost FCJSC „Heineken Breweries“ se sídlem v Bělorusku. Celním úřadem odeslání byly ve smyslu ustanovení čl. 96 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní kodex“), stanoveny rovněž podmínky pro použití vnějšího tranzitu Společenství, konkrétně byla stanovena lhůta do 21. 8. 2014, ve které mělo být předmětné zboží předloženo v nezměněném stavu celnímu úřadu určení při dodržení opatření přijatých celními orgány ke ztotožnění zboží.

Předmětné zboží však nebylo ve stanovené lhůtě dodáno celnímu úřadu určení, ale bylo dne 14. 8. 2014 předáno na základě poštovní průvodky na formuláři EMS (Express Mail Service) č. ... k poštovní přepravě na pobočce České pošty, Pelhřimov. Předání zboží k poštovní přepravě učinila společnost NW Trade s.r.o. (dále též „společnost NW Trade“), již bylo na základě rozhodnutí celního úřadu ze dne 13. 8. 2014, č. j. 115339-2/2014-530000-21, přiděleno celně schválené určení a téhož dne bylo zboží na základě dokladu T1 propuštěno do celního režimu vnější tranzit Společenství.

Na základě shora uvedených zjištění celní úřad z moci úřední zahájil řízení o vyměření dovozního cla a daně z přidané hodnoty, neboť dospěl k závěru, že jednáním žalobce došlo k odnětí předmětného zboží celnímu dohledu a ke vzniku celního dluhu. Celní úřad proto rozhodnutím ze dne 28. 11. 2014, č. j. 153862-7/2014-530000-11, vyměřil žalobci celní dluh v úhrnné výši 13 714,50 Kč. V odůvodnění rozhodnutí celní úřad uvedl, že na základě zjištěných skutečností dospěl k závěru, že žalobce, který jako provozovatel poštovních služeb v pozici dopravce převzal na podací poště Pelhřimov dne 14. 8. 2014 předmětné zboží k balíkové poštovní přepravě na základě poštovní průvodky EMS, v níž byl v kolonce „*Celní prohlášení*“ v odst. „*Popis obsahu*“ uveden odkaz na tranzitní doklad T1 ve znění „...“, fyzicky přijal v režimu vnějšího tranzitu předmětné zboží podléhající celnímu dohledu, avšak nesplnil povinnosti vyplývající z tohoto režimu, tj. nepředložil zboží ve stanovené lhůtě a v nezměněném stavu celnímu úřadu určení. Celní úřad dovodil, že údaje uvedené na poštovní průvodce EMS společně s adresou příjemce

FCJSC Heineken Breweries v Bělorusku měly pro žalobce představovat indicie, na základě kterých měl konkrétní pracovník podací pošty ověřit skutečný stav věci a případně nepřijmout předmětnou zásilku k poštovní přepravě. K tomu ovšem nedošlo, a proto přijetím zásilky k poštovní přepravě se žalobce dostal do pozice dopravce ve smyslu čl. 96 odst. 2 celního kodexu se všemi z toho vyplývajícími povinnostmi, včetně odpovědnosti za řádné ukončení režimu tranzitu u celního úřadu určení. Celní úřad uzavřel, že vzhledem k tomu, že daným povinností žalobce nedostál a předmětné zboží u celního úřadu určení ve stanovené lhůtě nepředložil, prokazatelně tím odňal předmětné zboží celnímu dohledu, a tedy se tím současně stal dlužníkem ve smyslu čl. 203 odst. 3, odrážky první, celního kodexu, byť tuto skutečnost ve svém vyjádření ze dne 14. 11. 2014 odmítal. Celní úřad konstatoval, že hlavní povinný v režimu vnějšího tranzitu má ve smyslu ustanovení čl. 96 odst. 1 písm. a) celního kodexu objektivní odpovědnost za to, že zboží bude ve stanovené lhůtě předloženo celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a že budou dodržena opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží. Nicméně s přihlédnutím ke zjištěnému skutkovému stavu, kdy dle názoru celního úřadu je právě žalobce tou osobou, která zboží odňala celnímu dohledu, měl celní úřad za to, že vyměřit celní dluh hlavnímu povinnému čistě z titulu formální objektivní odpovědnosti nebylo na místě. Úlohu společnosti NW Trade pak celní úřad v kontextu daného případu hodnotil jako víceméně okrajovou, a proto neseznal důvod, proč vést případné řízení o vyměření dovozního cla a daně z přidané hodnoty právě s touto společností.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím dne 9. 4. 2015, č. j. 4513/2015-900000-304.1, tak, že stávající výrok prvostupňového rozhodnutí celního úřadu změnil a nahradil výrokem nového znění, v němž upřesnil, že předmětné zboží nebylo řádně a včas dodáno celnímu úřadu určení a bylo odňato celnímu dohledu tím, že bylo složeno z dopravního prostředku uvedeného v doprovodném tranzitním dokladu T1, aniž byla dodržena zákonem stanovená povinnost zakotvená v čl. 360 písm. c) nařízení Komise (EHS) č. 2454/93, kterým se provádí nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí nařízení“), a poté bylo dne 14. 8. 2014 předáno k poštovní přepravě na pobočce České pošty, s.p. v Pelhřimově (ul. Příkopy č. 1889, PSČ: 393 01). Tím žalobce získal a následně držel předmětné zboží, které bylo odňato celnímu dohledu, kdy si v okamžiku přijetí zboží na své pobočce měl být vědom, že zboží bylo odňato celnímu dohledu, a tedy se stal ve smyslu čl. 203 odst. 3 celního kodexu dlužníkem daného celního dluhu.

V odůvodnění rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se závěry prvostupňového celního úřadu, že předmětné zboží společně s tranzitním dokladem T1 nebylo ve stanovené lhůtě předloženo celnímu úřadu určení. Bylo tedy nutné postavit najisto, která osoba svým jednáním odňala dané zboží celnímu dohledu a kdo odpovídá za celní dluh. Žalovaný měl ovšem oproti celnímu úřadu za to, že k odnětí zboží celnímu dohledu došlo jednáním dopravce (tj. společnosti NW Trade), který měl předmětné zboží dopravovat dopravním prostředkem uvedeným v tranzitním dokladu T1. Takto ovšem nekonal a předmětné zboží z daného dopravního prostředku složil a předal k poštovní přepravě na pobočce žalobce v Pelhřimově. Tímto jednáním tak došlo k porušení povinnosti zakotvené v čl. 360 písm. c) prováděcího nařízení, neboť každá překládka se musí uskutečnit pod dohledem celních orgánů. V projednávaném případě tedy žalobce nebyl tím, kdo by svým jednáním odňal zboží

celnímu dohledu. Přesto žalovaný s ohledem na konkrétní okolnosti případu a s přihlédnutím k osobě žalobce (tj. osoby specializované na poštovní přepravu, resp. dopravu zboží) dospěl k závěru, že v momentě, kdy dopravce NW Trade projevil vůli provést poštovní přepravu předmětného zboží mimo Evropskou unii a kdy na formuláři EMS bylo v kolonce „Popis případu“ uvedeno číslo tranzitního prohlášení T1, žalobce si měl být vědom toho, že předmětné zboží je přepravováno v režimu vnějšího tranzitu Společenství a že bylo odňato celnímu dohledu. Žalobce tak neměl uvedené zboží vůbec přijímat k přepravě, a pokud tak učinil, stal se dlužníkem celního dluhu. K problematice určování dlužníka celního dluhu pak žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 3. 2005, č. j. 1 AfS 46/2004 - 64, dle kterého celní úřad postupuje v souladu se zákonem, pokud vyměří celní dluh pouze jedné osobě, a nikoli osobě, která zboží odňala celnímu dohledu.

II. Obsah žaloby

Žalobce se s výše uvedenými závěry žalovaného neztotožnil. Měl za to, že není dlužníkem ve smyslu čl. 203 odst. 3 celního kodexu, neboť si nebyl a ani nemohl být vědom toho, že zboží, které tvořilo obsah přijímané zásilky, bylo odňato celnímu dohledu. Žalobce nerozporoval závěry žalovaného, že k odnětí zboží celnímu dohledu došlo jednáním dopravce, společnosti NW Trade. Žalobce však již nesouhlasil s posouzením žalovaného, že si žalobce (resp. jeho zaměstnanec na pobočce v Pelhřimově) měl být vědom toho, že zboží v zásilce obsažené bylo odňato celnímu dohledu. Žalobce namítal, že provozuje celní režim tranzitu, avšak za jiných podmínek a okolností, než jaké panovaly v projednávaném případě. Žalobce tak sice má na základě ustanovení čl. 91 odst. 2 písm. f) celního kodexu právo přepravovat zásilky obsahující zboží v režimu tranzitu, ovšem za předpokladu, že zboží v zásilkách obsažené bylo do režimu tranzitu propuštěno na základě jediné přepravní smlouvy. V posuzované věci však bylo zboží přepravováno v režimu vnějšího tranzitu Společenství dle čl. 91 odst. 2 písm. a) celního kodexu, kdy přepravu zboží prováděla společnost NW Trade a kdy k propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství došlo na podkladě tranzitního dokladu T1, nikoli jediné přepravní smlouvy. Žalobce přitom nebyl oprávněn provést ukončení režimu vnějšího tranzitu, neboť zásilky s obsahem zboží, jehož režim tranzitu nebyl ukončen, nepřijímá k poštovní přepravě. Proto ani zaměstnanci podacích pošt nejsou a nemusí být vybaveni znalostmi týkajícími se tranzitních operací uskutečňovaných dle čl. 91 odst. 2 písm. a) až e) celního kodexu. Žalobce dále v této souvislosti poukázal na skutečnost, že kolonka „Popis obsahu“ nebyla odesílatelem (tj. společností TW Trade) vyplněna správně, neboť tato slouží k popisu obsahu zásilky z hlediska hmotněprávního pro potřeby země určení zásilky. Společnost NW Trade tak nemohla očekávat, že uvedením čísla tranzitního dokladu T1 bude zaměstnanec žalobce, který předmětnou zásilku přijímal k poštovní přepravě, vyrozuměn o tom, že obsah zásilky podléhá režimu vnějšího tranzitu Společenství, přičemž ani v případě, že by zaměstnanec žalobce dospěl k takovému úsudku, uvedený odkaz na doklad T1 nevypovídá nic o skutečnosti, zda režim vnějšího tranzitu byl v okamžiku podání předmětné zásilky řádně ukončen či nikoli. V souladu s podmínkami poskytnuté služby (zásilky EMS do zahraničí) pak platí, že je-li obsahem zásilky zboží obchodního charakteru, musí být zásilka před jejím podáním celně projednána. Žalobce se proto domníval, že společnost NW Trade si byla vědoma své povinnosti režim tranzitu Společenství řádně ukončit, o čemž svědčí také fakt, že společnost zaslala dne 19. 8. 2014

celnímu úřadu doklad T1 a žádala o ukončení režimu, a následně se dne 21. 8. 2014 obrátila na zaměstnance žalobce s dotazem týkajícím se možnosti ukončení tranzitního režimu Společenství, který ovšem měl být vznesen již před podáním zásilky k poštovní přepravě.

Žalobce dále namítal, že neměl povinnost předložit zboží v režimu tranzitu Společenství ve smyslu čl. 96 odst. 2 celního kodexu. V této souvislosti připomněl, že pokud se týká podavatelů, kteří mají vyhotoven doklad T1 a kteří jej z neznalosti problematiky předloží na podací poště, nemohou očekávat jeho ukončení. Žalobci se proto celý postup celního úřadu jevil jako absurdní, neboť vychází z neznalosti celní problematiky jak v případě těch subjektů, které zboží dopravují a nesmyslně je předávají žalobci, tak pracovníků celních orgánů, kteří se následně bez právního důvodu pokoušejí žalobci vyměřit celní dluh. Žalobce upozornil, že v předmětném rozhodnutí je uvedeno, že hlavní povinný má objektivní odpovědnost, avšak s přihlédnutím ke skutkovému stavu a uvážení celních orgánů je žalobce osobou, která zboží odňala celnímu dohledu. Tento vágní popis právní úvahy pokládal žalobce za formální a nevysvětlující, z jakého skutečného důvodu je on tou osobou, která zboží celnímu dohledu odňala. Ze zákona a z prováděcích předpisů přitom zcela jednoznačně vyplývá objektivní odpovědnost hlavního povinného, který však má možnost za použití určitých právních nástrojů zmírnit materiální dopady objektivní odpovědnosti. Nicméně tato osoba je pro celní orgány jistým dlužníkem. Dále žalobce upozornil, že je zde i osoba dopravce, jejíž roli však celní orgány hodnotily jako zcela okrajovou, přestože měly dostatek důkazů k prokázání zavinění této osoby, kterou lze dle žalobce také označit za dlužníka. Přes tyto skutečnosti si ovšem celní orgány vybraly za osobu odpovědnou a za dlužníka osobu žalobce, jemuž celní dluh následně vyměřily. Žalobce přitom nemá ze zákona v režimu tranzitu Společenství objektivní odpovědnost, ani mu nelze prokázat zavinění, resp. vědomost převzetí zásilky, a není dle celních předpisů ani oprávněn k dopravování tranzitu Společenství. Žalobce proto pokládal hodnocení případu ze strany celních orgánů za účelové, a to s cílem zprostit odpovědnosti hlavního povinného i dopravce, ačkoli je zřejmé, že osoba dopravce jednoznačně měla zboží v dispozici, a dokonce si i byla vědoma toho, že má zboží předložit celnímu úřadu určení dle čl. 96 odst. 2 celního kodexu.

Žalobce se proto domníval, že jelikož není dlužníkem celního dluhu ve smyslu čl. 203 odst. 3 celního kodexu, povinnost k úhradě celního dluhu, která mu byla vyměřena napadeným rozhodnutím, mu byla uložena bez právního důvodu. Z výše uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí celního úřadu, zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě poukázal na skutečnost, že v rámci odvolacího řízení při hodnocení důkazů dospěl k odlišným závěrům než celní úřad prvního stupně. Důvodem pro změnu rozhodnutí byly jak otázky skutkové, tak otázky právní, kdy vadou prvostupňového rozhodnutí byla především skutečnost, že žalobci byla přiznána role osoby, jež zboží odňala celnímu dohledu, a byly učiněny též nesprávné právní závěry, pokud jde o povahu jednotlivých způsobů provádění tranzitu. Žalovaný souhlasil s tím, že žalobce

předmětné zboží celnímu dohledu neodňal, neboť na základě zjištěných skutečností bylo možno dospět k závěru, že k odnětí zboží celnímu dohledu došlo jednáním dopravce, společnosti NW Trade. Nicméně s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu a s přihlédnutím k osobě žalobce (jakožto osoby specializované na poštovní přepravu, resp. dopravu zboží) žalovaný setrval na svých závěrech učiněných v napadeném rozhodnutí, že v situaci, kdy dopravce NW Trade projevil vůli provést poštovní přepravu předmětného zboží mimo Evropskou unii a kdy na formuláři EMS bylo v kolonce „Popis případu“ uvedeno číslo tranzitního dokladu T1, žalobce si měl být vědom toho, že předmětné zboží je přepravováno v režimu vnějšího tranzitu Společenství a bylo odňato celnímu dohledu. Skutečnost, že na zásilce bylo v kolonce „Popis případu“ uvedeno číslo tranzitního dokladu T1 měla mít za následek, že žalobce neměl dané zboží vůbec k přepravě přijmout, neboť jak sám uvedl, danou službu neposkytuje. Žalobce si v takovém případě měl být vědom skutečnosti, že k přepravě přijímá zboží pod celním dohledem, resp. zboží, které bylo celnímu dohledu odňato. K samotné problematice určování dlužníka žalovaný shodně jako v napadeném rozhodnutí poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 Afs 46/2004, které se s touto otázkou v minulosti vypořádalo. Dle žalovaného se přitom v případě žalobce jednalo o osobu, která naplňovala kritéria obsažená v čl. 203 celního kodexu, takže ačkoli tato kritéria naplňovala také osoba dopravce, bylo pouze věci celního úřadu vyhodnotit, kterou osobu bude vhodnější určit jako osobu povinnou k úhradě celního dluhu. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout s tím, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Replika žalobce

Žalobce reagoval na vyjádření žalovaného podáním repliky, v níž poukázal na skutečnost, že žalovaný nadále mylně vychází z předpokladu, že žalobce je přepravcem zboží v tranzitu Společenství, a nespátřuje tak rozdíl mezi žalobcem a jiným dopravcem (např. kamionové přepravy), kde probíhá převzetí zboží a dokladů týkajících se tranzitu Společenství tak, že dopravce (resp. řidič) obdrží při nakládce jak přepravní, tak celní doklady. Žalobce opětovně připomněl, že provádí přepravu poštovních zásilek na základě zvláštní právní úpravy přepravy a celních formalit u poštovních zásilek v celních předpisech (tzv. poštovní tranzit), a tedy nepřepravuje zboží, ale poštovní zásilky, které tranzitu Společenství nepodléhají. Z toho lze tedy dovodit, že poštovní zásilky nemají být přepravovány v režimu tranzitu Společenství, ale v tranzitu poštovním, který nastává okamžikem předání zásilky žalobci. K otázce objektivní odpovědnosti žalobce uvedl, že nevěděl a ani nemohl vědět, že se zboží nachází v celním režimu tranzitu Společenství, a nemohl předpokládat, že podatel podá zásilku se zbožím propuštěnou do tranzitního režimu Společenství, neboť žalobce se týká pouze tzv. poštovní tranzit. Žalobce tak režim tranzitu Společenství nepoužívá, není na tento režim ani připraven, ani jej ke své činnosti nepotřebuje. Žalobce přitom nemůže zajistit na každé pobočce a pracovišti, aby zde byl řádným způsobem ukončován (nesmyslně a nadbytečně vydaný) tranzit Společenství, neboť tuto situaci nemůže objektivně předpokládat. Žalobce tak měl za to, že mu nelze vytýkat, že k neukončení tranzitu Společenství došlo v důsledku jeho nedbalosti, kdy si měl být vědom, že se zboží v zásilce právě v takovém režimu nachází, a to pouze na základě toho, že podatel, jehož činnost žalobce nemůže ovlivnit, uvede číslo MRN do podacího lístku, nadto do kolonky, která

k tomuto sdělení ani neslouží. Je totiž zřejmé, že pracovnice poštovní přepážky neví a nemůže vědět, co taková informace znamená, neboť nikdy v minulosti žalobce společný tranzit Společenství neukončoval a ani ho nemá možnost ukončit. Proto mají schválení operátoři oporu v celních předpisech v podobě „svého“ vlastního poštovního tranzitu. Žalobce zopakoval, že postup a stanovisko žalovaného v této věci pokládá za ryze účelové, neboť žalovaný si je vědom skutečnosti, že žalobce jako státní podnik vždy celní dluh uhradí. Proto se jej žalovaný pokouší dostat do postavení dlužníka, neboť v takovém případě je úhrada celního dluhu „bezproblémová“.

V. Vyjádření žalovaného k replice žalobce

Rovněž žalovaný podal k replice žalobce své vyjádření, v němž setrval na svých dosavadních závěrech. Domníval se, že reakce žalobce neobsahuje nové skutečnosti, k nimž by bylo třeba se podrobněji vyjádřit, neboť se jedná o rozvedení polemiky žalobce stran toho, zda tento má postavení dlužníka celního dluhu ve smyslu čl. 203 odst. 3 celního kodexu. K otázce vědomosti či nevědomosti žalobce žalovaný poukázal na judikaturu Soudního dvora Evropské unie, dle které lze pod pojmem „odnětí celnímu dohledu“ chápat každou činnost nebo opomenutí, v jejichž důsledku je příslušnému celnímu orgánu zabráněno (i když jen přechodně) v přístupu ke zboží podléhajícímu celnímu dohledu a v provedení kontrol stanovených čl. 37 odst. 1 celního kodexu (viz např. rozsudek SDEU ve věci C-66/99, ve věci C-371/99 či C-337/01). V projednávaném případě sice žalobce svým jednáním zboží neodňal celnímu dohledu, avšak předmětné zboží získal a držel. Dlužníkem se přitom stane každá osoba, která se odnětí zboží celnímu dohledu zúčastnila a byla nebo měla si být vědoma, že zboží je celnímu dohledu odnímáno; stejně jako osoba, která získala nebo držela zboží a v okamžiku jeho získání nebo přijetí si byla nebo měla být vědoma, že zboží bylo celnímu dohledu odňato. Žalovaný opětovně připomněl, že v okamžiku, kdy žalobce přijímal zásilku, si měl být vědom toho, že zboží je přepravováno v režimu vnějšího tranzitu Společenství a že došlo k jeho odnětí celnímu dohledu. Je tedy žalobcovou nedbalostí, že se s danými případy nedokáže systémově vypořádat. Skutečnost, že na zásilce bylo v kolonce „Popis zboží“ uvedeno konkrétní číslo tranzitního dokladu T1 měla mít za následek, že žalobce neměl dané zboží k přepravě vůbec přijímat. Žalovaný se tak domníval, že jeho postup v dané věci byl v souladu se zákonem i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, a závěrem doplnil, že celní orgány vždy postupují „účelově“ tak, aby celní dluh byl uhrazen řádně a včas, přičemž při výběru dlužníka není vázán úvahami o tom, kdo ze solidárních dlužníků nese vinu na odnětí zboží celnímu dohledu a v jaké míře se na něm každý z nich podílel. S přihlédnutím k výše uvedenému proto žalovaný podanou žalobu nadále hodnotil jako nedůvodnou a navrhoval její zamítnutí.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Vzhledem k tomu, že žalobce výslovně souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a žalovaný ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení výzvy nevyjádřil nesouhlas s takovým projednáním věci, ačkoli byl poučen o tom, že nevyjádří-li svůj nesouhlas, bude se mít za to, že souhlas je udělen, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Předně krajský soud na tomto místě pokládá za nutné připomenout, že režim vnějšího tranzitu je jednou z forem celně schváleného určení zboží, přičemž patří mezi celní režimy s tzv. podmíněným osvobozením od cla. Vnější tranzit tak umožňuje přepravu mezi dvěma místy v rámci celního území, aniž by takto přepravované zboží podléhalo dovozním clům a dalším poplatkům či obchodněpolitickým opatřením.

Právní úprava celního režimu vnější tranzit je obsažena v čl. 91 a násl. celního kodexu. Dle čl. 91 odst. 2 celního kodexu se přitom přeprava zboží s podmíněným osvobozením od cla může uskutečnit toliko jedním ze způsobů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vyjmenovány, a to:

- a) *v režimu vnějšího tranzitu Společenství;*
- b) na podkladě karnetu TIR (Úmluva TIR), pokud tato přeprava
 1. začala nebo má skončit mimo Společenství, nebo
 2. se týká zásilek zboží, které musí být vyloženy na celním území Společenství a které jsou přepravovány společně se zbožím, které má být vyloženo ve třetí zemi, nebo
 3. se uskutečňuje mezi dvěma místy ve Společenství přes území třetí země;
- c) na podkladě karnetu ATA používaného jako tranzitní doklad;
- d) na podkladě Rýnského manifestu (článek 9 Revidované úmluvy pro plavbu na Rýně);
- e) na podkladě tiskopisu 302 v rámci Úmluvy mezi účastníky Severoatlantické smlouvy o statusu jejich ozbrojených sil, podepsané v Londýně dne 19. června 1951;
- f) *poštou (včetně balíkové pošty).*

Dle čl. 92 odst. 1 celního kodexu je režim vnějšího tranzitu ukončen a závazky držitele režimu jsou splněny, když je zboží propuštěné do tohoto režimu s požadovanými doklady předloženo celnímu úřadu určení v souladu s podmínkami stanovenými pro tento režim.

V posuzovaném případě přitom není pochyb o tom, že předmětné zboží bylo propuštěno do režimu vnějšího tranzitu Společenství ve smyslu čl. 91 odst. 2 písm. a) celního kodexu. Dle čl. 96 odst. 1 celního kodexu je v takovém případě hlavním povinným držitel režimu vnějšího tranzitu Společenství, který je povinen

- a) předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a dodržet přitom opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží,

b) dodržovat předpisy vztahující se na tranzitní režim Společenství.

Zároveň podle odst. 2 téhož článku celního kodexu platí, že aniž jsou dotčeny povinnosti hlavního povinného podle odstavce 1, je dopravce nebo příjemce zboží, který zboží přijal a je si vědom, že se toto zboží nachází v tranzitním režimu Společenství, rovněž povinen předložit zboží ve stanovené lhůtě celnímu úřadu určení v nezměněném stavu a dodržet přitom opatření přijatá celními orgány ke ztotožnění zboží.

Je tedy zřejmé, že v rámci propuštění zboží do režimu vnějšího tranzitu Společenství je stanovena lhůta k předložení zboží celnímu úřadu určení, přičemž v dané věci byla tato lhůta stanovena do 21. 8. 2014 a celním úřadem určení byl určen Celní úřad Praha Ruzyně.

Článek 349 prováděcího nařízení dále upravuje, že se v případě vnějšího tranzitu Společenství každé tranzitní prohlášení smí týkat pouze zboží, které je nebo má být naloženo na jediný dopravní prostředek a které má být dopraveno od jednoho celního úřadu odeslání k jednomu celnímu úřadu určení. Pro účely tohoto článku se přitom za jediný dopravní prostředek považují tyto dopravní prostředky, pokud obsahují zboží, jež musí být dopravováno společně:

- a) silniční vozidlo s jedním nebo více přívěsy nebo návěsy;
- b) souprava spojených železničních podvozků nebo vagónů;
- c) loď tvořící jediný celek;
- d) kontejnery naložené na jediný dopravní prostředek ve smyslu tohoto článku.

Dle čl. 360 prováděcího nařízení je dopravce povinen opatřit záznamem tranzitní doprovodný doklad a předložit jej spolu se zásilkou celním orgánům členského státu, na jehož území se nachází dopravní prostředek, a to kromě jiného vždy, když dojde ke změně závazné trasy [písm. a)], pokud je zboží přeloženo na jiný dopravní prostředek, kdy se každá překládka musí uskutečnit pod dohledem celních orgánů [písm. c)], v případě bezprostředně hrozícího nebezpečí vyžadujícího okamžitou částečnou nebo úplnou vykládku dopravního prostředku [písm. d)], či v případě jakékoli události nebo nehody, které by mohly ovlivnit schopnost hlavního povinného nebo dopravce dostát svým závazkům [písm. e)].

Vzhledem k argumentaci žalobce obsažené v podané žalobě stran okolností, za kterých je žalobce oprávněn přepravovat zásilky obsahující zboží v režimu vnějšího tranzitu pak krajský soud dále doplňuje, že již bylo uvedeno výše, že celní kodex umožňuje realizaci tranzitního režimu také poštou [viz čl. 91 odst. 2 písm. f) celního kodexu]. Jedná se ovšem o rozdílný způsob realizace daného režimu od výše uvedeného, kdy jednotlivé podmínky a právní úpravu blíže rozvádí čl. 462a prováděcího nařízení a také akty Světové poštovní unie (v rámci poštovní přepravy zboží je vytvořeno jednotné poštovní území, kdy v rámci realizovaného tranzitu je zajištěna svoboda průvozu poštovních zásilek).

Žalovaný v této souvislosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že přeprava zboží poštou v rámci vnějšího tranzitu u zboží, které nemá status Společenství, se z hlediska celních formalit uskutečňuje na podkladu průvodního dokladu, který je celním prohlášením pro režim vnějšího tranzitu, přičemž celní úřad odeslání má za povinnost na obal a průvodní doklady nechat přilepit žlutou nálepkou. Poštovní zásilky v poštovní přepravě propuštěné

do režimu vnějšího tranzitu pak nejsou evidovány ze strany celních orgánů a režim vnějšího tranzitu nepodléhá žádné jiné formalitě než uvedení statusu zboží prostřednictvím nálepky, která se připevňuje na obal a průvodní doklady. Postup při režimu vnějšího tranzitu poštou řeší zmiňovaný čl. 462a odst. 1 a 2 prováděcího nařízení tak, že pokud se podle čl. 91 odst. 2 písm. f) celního kodexu zboží, které není zbožím Společenství, přepravuje mezi dvěma místy na celním území Společenství poštou (včetně balíkové pošty), jsou celní orgány členského státu odeslání povinny na obal a průvodní doklady připevnit nebo nechat připevnit nálepku, jejíž vzor je uveden v příloze 42. Je-li poštou (včetně balíkové pošty) přepravováno zboží Společenství do části celního území Společenství, na které se nevztahuje směrnice 77/388/EHS, nebo z ní, jsou celní orgány členského státu odeslání povinny připevnit nebo nechat připevnit na obal a průvodní doklady nálepku, jejíž vzor je uveden v příloze 42b.

Jak již také bylo uvedeno výše, ukončení vnějšího tranzitu upravuje ustanovení čl. 92 celního kodexu. Je-li režim vnějšího tranzitu realizován a ukončen dodáním zboží k celnímu úřadu určení, je toto zboží následně propuštěno do dalšího navrženého celního režimu nebo je mu přiděleno jiné celně schválené určení. Režim vnějšího tranzitu je ukončen (a současně jsou závazky jeho držitele splněny) za předpokladu, že zboží propuštěné do tohoto režimu je s požadovanými doklady předloženo celnímu úřadu určení, a to v souladu s podmínkami, které byly pro tento režim stanoveny. Nejsou-li však tyto podmínky splněny, dochází k porušení režimu vnějšího tranzitu, jehož primárním následkem je vznik celního dluhu.

V takovém případě dle čl. 203 odst. 1 a 2 celního kodexu vzniká celní dluh při dovozu, a to okamžikem, kdy je zboží odňato celnímu dohledu. Podle čl. 203 odst. 3 celního kodexu dále platí, že dlužníky jsou

- osoba, která zboží odňala celnímu dohledu,
- každá osoba, která se tohoto odnětí zúčastnila a byla nebo měla si být vědoma, že zboží je odnímáno celnímu dohledu,
- každá osoba, která získala nebo držela zboží a v okamžiku získání nebo přijetí zboží si byla nebo měla být vědoma, že zboží bylo odňato celnímu dohledu,
- případně také osoba, která má plnit povinnosti vyplývající z dočasného uskladnění zboží nebo z použití celního režimu, do kterého bylo zboží propuštěno.

V projednávané věci přitom není mezi účastníky řízení sporu, že předmětné zboží bylo propuštěno do režimu vnějšího tranzitu Společenství ve smyslu čl. 91 odst. 2 písm. a) celního kodexu [nikoli tedy do režimu vnějšího tranzitu poštou dle čl. 91 odst. 2 písm. f) celního kodexu], přičemž zboží nebylo ve stanovené lhůtě předloženo celnímu úřadu určení, neboť bylo složeno z dopravního prostředku uvedeného v doprovodném tranzitním dokladu T1 (RZ: 3J4 4671) a dne 14. 8. 2014 předáno k poštovní přepravě na pobočce žalobce v Pelhřimově. Není tedy pochyb o tom, že došlo k porušení režimu vnějšího tranzitu, a to v důsledku odnětí zboží celnímu dohledu.

Není přitom pravdou tvrzení žalobce obsažené v podané žalobě, jakož i v následné replice, že žalovaný ve své rozhodovací činnosti mylně vycházel z předpokladu, že žalobce je přepravcem zboží v tranzitu Společenství, a že žalovaný nečinil rozdíl mezi žalobcem a jiným dopravcem, kde probíhá převzetí zboží a dokladů týkajících se tranzitu Společenství tak, že dopravce (resp. řidič) při nakládce obdrží jak přepravní, tak i celní doklady. Žalobce v této

souvislosti také upozorňoval, že provádí přepravu poštovních zásilek na základě zvláštní právní úpravy a na podkladě jediné přepravní smlouvy, kdy poštovní zásilky nelze přepravovat v režimu tranzitu Společenství, ale v tranzitu poštovním, který nastává okamžikem předání zásilky žalobci.

Jak je patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí (srovnej především str. 4 až 6, jakož i poslední odstavec na str. 7), žalovaný si naopak byl vědom rozdílností obou způsobů realizace režimu tranzitu, které v odůvodnění rozhodnutí podrobně popsal a odlišil (viz str. 4 až 6) a rovněž v posledním odstavci na str. 7 odůvodnění vyslovil následující závěry: *„V projednávaném případě bylo předmětné zboží propuštěno do vnějšího tranzitu Společenství, nikoli do vnějšího tranzitu poštou. Jak bylo výše rozvedeno, jedná se o dva rozdílné způsoby provádění režimu tranzit a z výše uvedeného právního exkurzu je zřejmé, že tyto dva způsoby provádění režimu vnějšího tranzitu nelze mezi sebou libovolně slučovat či zaměňovat. Vnější tranzit jednoznačně sice lze realizovat poštou, ale jedná se o specifický druh dopravy zboží, který aby byl uskutečněn správně, musí se řídit speciálními ustanoveními, nelze tedy slučovat dva různé instituty v jeden shodný pojem, tj. že by vnější tranzit Společenství mohl být realizován poštou ve smyslu, jak argumentoval CÚ pro JmK.“*

Stejně tak žalovaný korigoval i nesprávné právní závěry prvostupňového celního úřadu, že by žalobce byl osobou, která předmětné zboží odňala celnímu dohledu. Žalovaný naopak na základě skutkových okolností dospěl k závěru, že k odnětí zboží celnímu dohledu jednoznačně došlo jednáním dopravce, společnosti NW Trade, který měl předmětné zboží dopravit celnímu úřadu určení, a to dopravním prostředkem české registrační značky 3J4 4671, takto však nekonal, předmětné zboží z daného dopravního prostředku složil a následně jej dne 14. 8. 2014 předal k poštovní přepravě na pobočce žalobce v Pelhřimově (Příkopy 1889). Tímto jednáním tedy nebyla dodržena povinnost stanovená v čl. 360 písm. c) prováděcího nařízení, dle které je dopravce povinen opatřit záznamem tranzitní doklad a předložit jej spolu se zásilkou celním orgánům členského státu, na jehož území se nachází dopravní prostředek, pokud je zboží přeloženo na jiný dopravní prostředek, neboť každá překládka se musí uskutečnit pod dohledem celních orgánů. Stejně tak je dopravce povinen postupovat i v případě jakékoli události nebo nehody, které by mohly ovlivnit schopnost hlavního povinného nebo dopravce dostát svým závazkům, jak je uvedeno v čl. 360 písm. e) prováděcího nařízení. Překládku na jiný dopravní prostředek přitom mohou celní orgány provést i bez jejich dohledu, avšak tato skutečnost nemá žádný vliv na povinnost oznámit tuto skutečnost celním orgánům. Následně, dojdou-li celní orgány k názoru, že daná tranzitní operace může pokračovat obvyklým způsobem, učiní nezbytná opatření a potvrdí tranzitní doprovodný doklad. Pokud tedy v daném případě došlo k ukončení přepravy stanoveným dopravním prostředkem a *de facto* i ke změně způsobu přepravy, bylo povinností o této skutečnosti celní orgány informovat, neboť tato nepochybně ovlivnila schopnost hlavního povinného i dopravce dostát svým závazkům v důsledku ztráty dispozice nad předmětným zbožím, což mělo za následek odnětí zboží celnímu dohledu.

V tomto ohledu tedy pozbývá na významu argumentace žalobce obsažená zejména na str. 7 podané žaloby, v níž žalobce směřuje své námitky především proti vágnímu popisu a neodůvodněné úvaze celního úřadu, který nevysvětlil, z jakého skutečného důvodu pokládal právě osobu žalobce za tu, která odňala zboží celnímu dohledu, a proč v daném věci

považoval roli dopravce a jeho jednání za zcela okrajové. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí těmto závěrům nepřisvědčil a korigoval je způsobem popsáním výše, s čímž se krajský soud v plném rozsahu ztotožnil.

Stejně tak není pro posouzení dané věci relevantní, která konkrétní osoba byla povinna k ukončení daného režimu a ke splnění s tím související povinnosti předložit zboží celnímu úřadu určení. V tomto ohledu tedy nejsou relevantními ani ty žalobní námitky, zda žalobce byl, resp. nebyl oprávněn či vůbec schopen daný tranzitní režim ukončit a zda měl povinnost dodat zboží celnímu úřadu určení. Jak je totiž patrné z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný nesplnění této povinnosti žalobci nevytýkal, ani na něm splnění této povinnosti nevyžadoval a rovněž od této skutečnosti neodvíjel ani svou úvahu stran výběru a určení žalobce jako celního dlužníka.

Klíčovým a sporným tedy v posuzovaném případě zůstává toliko hodnocení otázky, zda žalobce měl ve smyslu čl. 203 odst. 3 celního kodexu postavení celního dlužníka odpovědného za vzniklý celní dluh, či nikoli. Jak již bylo v této souvislosti připomenuto výše, dlužníkem je dle čl. 203 odst. 3, první odrážky, celního kodexu vždy osoba, která zboží odňala celnímu dohledu. Již také bylo podrobně rozebráno, že osobou, která svým jednáním zboží odňala celnímu dohledu, nebyl žalobce, ale byl jím bezesporu dopravce předmětného zboží, společnost NW Trade. Žalobce však následně předmětné zboží, které bylo odňato celnímu dohledu, získal a držel, neboť jej na pobočce v Pelhřimově přijal k poštovní přepravě.

Celní kodex přitom v čl. 203 odst. 3, třetí odrážce, výslovně stanoví, že dlužníkem je také každá osoba, která získala nebo držela dotyčné zboží a v okamžiku získání nebo přijetí zboží si byla nebo měla být vědoma, že zboží bylo odňato celnímu dohledu (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem).

Lze přitom ve shodě se závěry žalovaného konstatovat, že v okamžiku, kdy žalobce přijímal zásilku, jejímž obsahem bylo předmětné zboží, si patrně nebyl vědom skutečnosti, že se jedná o zboží, které bylo celnímu dohledu odňato. Této skutečnosti si však *vědom být měl*, a to z následujících důvodů. S přihlédnutím k osobě žalobce, tj. že žalobce je osobou specializovanou na poštovní přepravu, a zároveň s ohledem na skutečnost, že z vyplněného formuláře poštovní průvodky EMS č. EM 3068 1129 1 CZ datované dne 14. 8. 2014, která je součástí spisového materiálu, vyplynulo, že na žalobci byla poptávána služba dopravy předmětného zboží do Běloruska, tj. do země nacházející se mimo území Evropské unie (adresát: FCJSC "HEINEKEN BREWERIES"), měly být tyto okolnosti pro žalobce prvotními indiciemi toho, že takovou dopravu je možné realizovat toliko po předchozím propuštění zboží do příslušného celního režimu. Další indicií pak bylo především uvedení odkazu na konkrétní číslo příslušného tranzitního dokladu T1, a to konkrétně v části „Celní prohlášení“, „Popis obsahu“ tohoto formuláře („T1:14CZ5300009GJ1IJN4“), které jednoznačně odkazuje na číslo průvodního dokladu T1 reprezentujícího propuštění zboží do režimu tranzitu.

Krajský soud se proto ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že za takto zjištěných okolností bylo nedbalostí žalobce, nedokázal-li se systémově s touto situací vypořádat, neboť odkaz na tranzitní doklad T1 v předmětném formuláři EMS měl mít za následek rozpoznání

skutečnosti, že se jedná o přepravu zboží v tomto režimu (tj. o zboží, které je pod celním dohledem), v důsledku čehož žalobce vůbec neměl dané zboží k poštovní přepravě přijmout. Je přitom zcela nerozhodné, zda kolonka „Popis obsahu“ byla vyplněna správně či nesprávně (s odůvodněním, že tato slouží k popisu obsahu zásilky z hlediska hmotněprávního pro potřeby země určení) a zda dopravce při předávání zboží k poštovní přepravě postupoval v souladu s interními poštovními předpisy. Je věcí žalobce, jakým způsobem zajistí, aby v takových situacích, k níž došlo i v nyní posuzovaném případě, nedocházelo k přijímání zásilek k poštovní přepravě; zcela lichá se pak v tomto ohledu jeví také argumentace žalobce, že zásilky s obsahem zboží, jehož režim tranzitu nebyl ukončen, nepřijímá k poštovní přepravě, a z uvedených důvodů proto zaměstnanci podacích pošt nejsou a ani nemusí být vybaveni znalostmi týkajícími se tranzitních operací dle čl. 91 odst. 2 písm. a) až e) celního kodexu. V daném případě totiž jednáním konkrétního pracovníka pobočky žalobce došlo k tomu, že zásilka byla přes veškeré shora uvedené indicie k poštovní přepravě přijata, a žalobce se tak ve smyslu čl. 203 odst. 3, třetí odrážky, celního kodexu stal osobou, která získala nebo držela dotyčné zboží (tj. zboží odňaté celnímu dohledu) a této skutečnosti si měla být na základě shora uvedených indicí vědoma. Pod pojmem odnětí zboží celnímu dohledu je přitom nutno chápat každou činnost či opomenutí, v jejichž důsledku je příslušnému celnímu orgánu zabráněno (i když po přechodnou dobu) v přístupu ke zboží podléhajícímu celnímu dohledu a v provedení stanovených kontrol. Krajský soud tedy přisvědčil závěrům žalovaného, že žalobce bylo v důsledku shora popsanych skutkových okolností nutno pokládat za dlužníka celního dluhu ve smyslu čl. 203 odst. 3, třetí odrážky, celního kodexu.

Podle čl. 213 celního kodexu zároveň platí, že je-li za splnění celního dluhu odpovědno několik osob, považují se za společné a nerozdílné dlužníky.

Vzhledem k tomu, že shodná právní úprava vzniku celního dluhu při dovozu, vymezení dlužníků i právní úprava dlužnické solidarity byla před vstupem České republiky do Evropské unie (tj. do 30. 4. 2004) obsažena v příslušných ustanoveních (konkrétně v § 240 odst. 1 až 3 a v § 250) zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „celní zákon“), je možno při určování dlužníka celního dluhu v projednávaném případě vycházet ze závěrů, které k této problematice vyslovil Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 30. 3. 2005, č. j. 1 Afs 46/2004 - 61, publikovaném pod č. 1285/2007 Sb. NSS: *„Dlužníci podle § 240 odst. 3 zákona ČNR č. 13/1993 Sb., celního zákona jsou dlužníky společnými a nerozdílnými. Pro povahu tohoto spoludlužnického vztahu je nevýznamné, zda celní orgán vyměří celní dluh jen některému z nich nebo všem: solidarita dlužníků totiž nevzniká rozhodnutím, nýbrž je založena přímo zákonem (§ 250 celního zákona).“*

V citovaném rozhodnutí Nejvyšší správní soud uvedl, že podle § 250 celního zákona platilo (pozn.: shodně jako nyní v čl. 213 celního kodexu), že je-li za splnění celního dluhu odpovědno několik osob, považují se za společné a nerozdílné dlužníky. *„Pasivní solidarita (tedy solidarita na straně dlužnické) je institutem prospívajícím věřiteli: zlepšuje jeho postavení, neboť mu umožňuje zvolit si jakéhokoli z dlužníků a žádat po něm poskytnutí celého plnění. Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že celní orgán vyměřil dluh pouze jí, a nikoli osobě, která odňala zboží celnímu dohledu a která přitom byla celnímu orgánu známa: jakkoli však stěžovatelka pocituje tento postup subjektivně jako nespravedlivý, je to přece postup zákonný. Celní orgán coby věřitel není při výběru dlužníka vázán úvahami o tom, kdo ze solidárních*

dlužníků nese vinu na odnětí zboží celnímu dohledu či v jaké míře se na něm každý z nich podílel, a už vůbec se jeho výběr neřídí pořadím dlužníků podle výčtu obsaženého v zákoně [pozn.: výčet dlužníků obsažený v § 240 odst. 3 písm. a) až d) celního zákona se shoduje s výčtem obsaženým v čl. 203 odst. 3 celního kodexu]. Jeho volba je vedena pouze snahou o to, aby celní dluh byl uhrazen včas a řádně, tedy v plné výši. Solidarita dlužníků má celnímu orgánu usnadňovat vyměření celního dluhu. (...) Může-li celní orgán dosáhnout plnění od jednoho dlužníka, je vyhledávání dalších dlužníků nejen nadbytečné, ale též v rozporu se zásadou procesní ekonomie.“

V návaznosti na výše uvedené závěry lze tedy souhlasit s tvrzením žalovaného obsaženým v jeho vyjádření k podané replice žalobce, že celní orgán vždy postupuje a volí osobu dlužníka „účelově“ tak, aby celní dluh byl uhrazen řádně a včas, tedy v plné výši. Krajský soud pak v této souvislosti pouze pro úplnost doplňuje, že dlužník, který takto plnil za ostatní, se může v soudním řízení regresním postihem domáhat náhrady splněného dluhu na ostatních dlužnících, přičemž bude na něm, aby v takovém soudním řízení označil osoby, které má za své spoludlužníky; a na obecném soudu, aby posoudil věcnou pasivní legitimaci těchto osob a důvodnost podané žaloby. Krajský soud tak ani námitku účelovosti postupu ze strany celních orgánů neshledal důvodnou.

VII. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. listopadu 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu